

Arrest

nr. 67 031 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker), X (eerste verzoekster) en X (tweede verzoekster), die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 1 april 2011 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 30 mei 2011, verstuurd op 30 mei 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekers zijn Roma, afkomstig uit Istog en bezitten de Kosovaarse nationaliteit. Verzoeker is gehuwd met eerste verzoekster. Samen hebben ze zes kinderen, waaronder één meerderjarige dochter (tweede verzoekster). Tijdens het gewapende conflict in Kosovo dwongen Serviërs verzoeker om voor hen de

bezittingen van Albanezen te stelen. In mei 1999 vielen een aantal Albanezen hun woning binnen. Ze vonden verzoekers in de kelder. Ze werden geslagen. Op een gegeven ogenblik kwamen leden van de NAVO hun huis binnen. Ze redden hen uit de handen van de Albanezen en brachten hen naar Istog waar ze twee dagen verbleven. Daarna gingen ze naar Montenegro, naar Vrela Ribnicka, een wijk in Podgorica waar ze in een barak woonden. In 2009 brandde hun barak af en werden ze, samen met andere families, in een school geplaatst, waar ze zeven maanden verbleven. Daarna gingen ze opnieuw in een leegstaande barak wonen. In Montenegro werden verzoekers voortdurend gepest en uitgescholden. Op een dag werd verzoeker aangereden door een auto. De politie vond hem bewusteloos en bracht hem naar het ziekenhuis, waar hij één nacht verbleef. Toen hij na enige tijd bij de politie ging om zijn proces-verbaal op te vragen, zeiden ze dat ze van dit voorval geen proces-verbaal hadden. In februari 2011 brandde hun barak opnieuw af en werden ze opnieuw in een school ondergebracht. Aangezien verzoekers niet meer in Montenegro wensten te blijven, schreven ze zich in om terug te keren naar Kosovo. Op 25 maart 2011 vergezelden twee leden van het Rode Kruis hen naar Kovrage, Istog waar ze een tent voor hen opzetten. Toen de leden van het Rode Kruis vertrokken waren, kwamen negen of tien Albanezen naar hun tent. Ze dreigden ermee hen te vermoorden als ze de volgende dag nog ter plaatse zouden zijn. Verzoekers keerden onmiddellijk terug naar Montenegro, waar ze introkken bij een vriend. Hij gaf hen geld om een nieuwe barak te bouwen maar dit werd niet toegestaan door de Roma-president. Bijgevolg namen ze het geld en gingen ermee naar Subotica waar ze een persoon vonden die hen naar België wilde brengen. Op 1 april 2011 kwamen ze in België aan waar ze dezelfde dag nog asiel aanvroegen.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- verzoekers hebben tegenstrijdige verklaringen afgelegd over verzoekers samenwerking met de Serviërs tijdens de oorlog en over de bedreigingen door Albanezen bij hun terugkeer naar Kosovo in maart 2011;
- in Kosovo worden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo;
- verzoekers hebben geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat ze geen beroep konden of kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten in geval van problemen met lokale Albanezen;
- het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers putten een enig middel uit een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, evenals van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de vreemdelingenwet houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tezelfdertijd wordt de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht verweten.

Wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal meent te ontwaren, werpen verzoekers tegen dat deze eigenlijk te wijten zijn aan het feit dat verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand, aan geheugenverlies lijdt. Verzoekers voegen een medisch attest d.d. 25 mei 2011 bij van de hand van Dr. Barbé. Verzoekers vervolgen dat hun verklaringen eensluidend zijn over het gebeuren zelf, nl. de door hen ondergane feitelijkheden, ongeacht het aantal bedreigers of aanranders (9 of 7 of 4) evenals de namen van de medewerkers van het Rode Kruis, die zij niet noodzakelijkerwijze dienden gekend te hebben. Wat wel van belang is, alsnog verzoekers, is dat wel aangenomen wordt dat verzoekers wel degelijk Roma zijn afkomstig uit Kosovo en de samenwerking van verzoekers met de Serviërs tijdens de oorlog komt trouwens plausibel voor en werd niet ernstig bekritiseerd. Al de tegenstrijdigheden in hun verklaringen wegen niet op tegen de zwaarwichtige feitelijkheden en etnische haat waarvoor verzoekers genoodzaakt waren hun land van herkomst te ontvluchten. Als gediscrimineerde Roma-zigeuners hebben verzoekers nog minder kans op toegang tot medische verzorging in Kosovo.

Met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde algemene informatie betreffende de Roma minderheid in Kosovo, doen ze gelden dat deze elementen slechts partieel zijn en de zorgwekkende werkelijkheid ter plaatse niet weerspiegelen. Ter staving hiervan leggen verzoekers kopie voor van het verslag van Human Rights Watch d.d. 28 oktober 2010 waaruit ze enkele passages citeren in voorliggende beroepsakte. Verzoekers refereren te dezen overigens aan drie gelijkaardige zaken waarin een Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest gewezen heeft (cf. CCE, n° 26.577, 26.578 en 26.579) waaruit kan worden afgeleid dat zelfs in geval van tegenstrijdigheden dit niet ambtshalve betekent dat de vrees voor vervolging uitgesloten mag worden; al de afwijkende internationale informatiebronnen wegen niet op tegen de zwaarwichtige feitelijkheden en etnische haat waardoor verzoekers genoodzaakt waren hun land van herkomst te ontvluchten. Verzoekers verwijzen dienaangaande tevens naar het principearrest gewezen door de algemene vergadering van de Raad op 24 juni 2010 inzake de problematiek van de Roma-minderheid in Kosovo, waarin gesteld wordt dat de toestand van deze minderheid in het algemeen actueel nog steeds zorgwekkend is en aanleiding moet geven tot vrees voor vervolging voor zover de asielzoekers bovendien ook nog persoonlijk gerichte problemen en feitelijkheden aanhalen, *quod est in casu*. Het Commissariaat-generaal diende hier volgens verzoekers minstens rekening mee te houden, gelet op haar plicht om rekening te houden met alle voorhanden zijnde elementen terzake, met inbegrip van de geopolitieke toestand in het land van herkomst, *quod non in casu*. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal in wezen hun asielaanvraag onderzocht te hebben zonder rekening te houden met alle elementen en de evolutie van de zorgwekkende situatie in Kosovo betreffende de etnische minderheden beschreven in de meest recente verslagen, zodat de commissaris op zijn minst de zorgvuldigheidsplicht miskend heeft en aldus tevens een manifeste appreciatiefout begaan heeft.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan hun asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over verzoekers samenwerking met de Serviërs tijdens de oorlog en over de bedreigingen door Albanen bij hun terugkeer naar Kosovo in maart 2011. Verzoekers wijten deze tegenstrijdigheden aan het geheugenverlies van eerste verzoekster. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster tot twee keer toe werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal en dat uit beide gehoren genoegzaam afgeleid kan worden dat verzoekster bij machte was om haar asielrelaas op een functionele, zelfstandige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Gevraagd naar eventuele medische problemen, maakte verzoekster overigens louter gewag van een cyste en migraine (cf. gehoorverslag CGVS d.d. 13.05.2011, blz. 10; gehoorverslag CGVS d.d. 11.05.2011, blz. 2) doch repte ze met géén woord over geheugenproblemen en maakte ze al evenmin stukken in dit verband over. De voorgehouden "geheugenproblemen" van verzoekster vormen bijgevolg géén verschoningsgrond. Het door verzoekers bijgebrachte medische attest d.d. 25.05.2011 van de hand van Dr. Barbé, dat overigens louter wijst op een éénmalig consult, doet hieraan niet de minste afbreuk. Het attest bevat immers slechts enkele summiere bewoordingen en er wordt op geen enkele wijze toegelicht hoe de arts in kwestie tot de bevinding is gekomen dat verzoekster *[v]ergeet makkelijk dingen*, verklaring die evenmin wordt gestaafd aan de hand van enig diagnostisch onderzoek. Bovendien is dit hoe dan ook geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeker en tweede verzoekster. Anders dan verzoekers in hun verzoekschrift stellen, mag van hen wel degelijk verwacht worden dat ze over deze gebeurtenissen eensluidende verklaringen afleggen, ook over de juiste omstandigheden ervan. Het gaat immers om ingrijpende gebeurtenissen, die bovendien de rechtstreekse aanleiding waren voor hun vlucht naar België, waarvan dan ook verwacht mag worden dat ze in het geheugen gegrift staan.

Voor het overige wijzen verzoekers er in hun verzoekschrift op dat de algemene informatie die de commissaris-generaal aanhaalt slechts gedeeltelijk is en de zorgwekkende toestand in Kosovo niet weerspiegelt. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een verslag van Human Rights Watch toe. De Raad wijst er echter op dat om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, het niet volstaat om naar een algemene toestand te verwijzen, maar verzoekers hun concrete problemen aannemelijk moeten maken. De voorgaande alinea toont aan dat ze hiertoe niet in staat zijn. Hoe dan ook betreft het neergelegde rapport de gedwongen terugkeer van Roma Egyptenaren en Ashakali naar Kosovo, een situatie die in de huidige procedure, die geen terugleidingsmaatregel tot voorwerp heeft, niet aan de orde is. Wat betreft de verwijzing van verzoekers naar rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden opgemerkt dat arresten geen precedentswaarde hebben. Wat tenslotte het arrest van de Algemene Vergadering van de Raad betreft waarnaar verzoeker

verwijst dient te worden opgemerkt dat in dit arrest eveneens werd gesteld dat hoewel de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, deze algemene situatie niet van aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van diens etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. *In casu* werd geoordeeld dat de asielaanvragen van verzoekers niet geloofwaardig zijn.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in hun land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER